

Hồi 28

Lại Gặp Oan Gia

Rồi chủ quán cũng mang thức ăn và rượu ra dọn đầy bàn. Họ ráp lại ăn uống liền, không cần ai mời ai, không cần khiêm nhượng. Tiếng nhai nhách nhách, tiếng nuốt tróc tróc, tiếng nốc ừng ực vang lên hoà lẫn với tiếng chén dũa chạm nhau. Họ ăn như nhịn đói từ mấy hôm liên tiếp rồi.

Lệ Tuyết Linh thấp giọng gọi Thân Xương Ngọc:

- Chúng là ai, lão ca có biết chăng?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Không !

Lệ Tuyết Linh uống một hớp rượu:

- Nhất định là đồng nghề với chúng ta rồi !

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Chúng có tác phong như thế đó, thảo nào mà chính phái chẳng khinh bỉ Hắc Đạo. Cùng xuất thân từ võ lâm mà lại chọn Hắc Đạo là một điều đáng trách rồi. Thế mà còn làm bại hoại luôn toàn thể những người trong Hắc Đạo. Như bọn ta đây là người trong Hắc Đạo, dù muốn dù không cũng chịu ảnh hưởng do hành vi của chúng gây ra. Bọn ta không chịu được hành vi đó thì còn ai chịu nổi chứ ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Có lý !

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Khoan nói đến cái ảnh hưởng sâu xa, phải biết là chúng đến đây làm cái hứng uống rượu của bọn ta tiêu tan mất.

Lệ Tuyết Linh uống cạn chén rượu, tay vừa cầm bình rót thêm một chén nữa, vừa thốt:

- Thôi thì mặc kệ chúng, bọn ta cứ ăn uống rồi lên đường.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Đệ uống nhiều lắm rồi đó. Liệu rượu có giục đệ sanh sự chăng?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Muốn sanh sự thì cứ làm, không muốn thì thôi, chứ nào phải là do rượu? Đành là rượu làm loạn tâm trí, song đối với kẻ nào kia, chứ đối với đệ thì nó chẳng gây được ảnh hưởng nào cả.

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Được vậy thì càng hay. Tuy nhiên đệ đừng quên là chúng ta cần nhẫn nhịn, trừ trường hợp bất khả kháng. Huống chi, muốn sanh sự thì đệ cũng cần phải đánh giá đối tượng xem chúng có đáng cho chúng ta động thủ hay không!

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Kỳ quái thật ! Trong vòng mấy hôm nay, chúng ta gặp toàn là những bọn tầm thường. Sao mà trong bọn lục lâm hắc đạo, lại có lắm kẻ bất tài vô tướng thế, nghĩ cũng chán ghê!

Thân Xương Ngọc cười khở:

- Hơi đâu mà quan tâm đến bọn tạp nham đó! Nếu tất cả bọn lục lâm đều được như đệ thì làm gì có sự phân biệt Hắc Đạo và Bạch Đạo? Bởi dù là Hắc Đạo, dù là Bạch Đạo, cả hai đều cũng xuất xứ từ võ lâm. Sở dĩ có sự phân biệt đó là vì nhân cách của những phần tử mà thành. Kẻ cướp có lương tâm, trọng nghĩa khinh tài thì đâu còn là tai họa của thành phần lương thiện trong võ lâm. Ta nghĩ, Hắc Đạo như chúng ta thì còn hơn xa Bạch Đạo mà chuyên độc thiện kỳ thân.

Bổng Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Mình chuẩn bị ly khai chứ nhị vi đại hiệp?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ăn xong là chúng ta đi ngay!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Nhưng cũng còn chờ uống vừa đủ mới đi chứ!

Hoàng Quân Nhã lộ vẻ lo ngại:

- Tiểu nữ xem ra những người đó có cái tà khí đáng sợ! Họ lại hung hăng, hiếu động. Ở lâu rất có thể chúng ta sẽ gặp phiền phức với họ. Ly khai sớm là hơn!

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Cô nương sợ à? Có bọn tại hạ ở đây thì liệu kẻ nào dám chạm đến cô nương mà lo chứ?

Chàng tức uất từ lâu, trong nhất thời quên dè dặt nên thốt hơi lớn tiếng một chút. Bọn bảy người kia đều nghe rõ. Chúng đưa mắt nhìn nhau, người mặt thụt cất tiếng trước:

- Các huynh đệ nghe chứ ? Có kẻ vỗ ngực xưng hùng đó ! Ha ha ! Bong bóng trâu thì thổi cách nào cho lớn bằng con trâu được ? Chỉ sợ vỡ mất mà thôi! Trước mặt bọn ta mà buông thói nông cuồng là cầm như gặp quỷ sứ câu hồn rồi đấy. Quả là chán sống thật mà!

Người văn sĩ cười nhẹ tiếp:

- Tự ngàn xưa, anh hùng thì phối hợp với mỹ nhân. Mà mỹ nhân thì phải được ve vút trên mọi phương diện. Do đó những kẻ bất tài phải tự thổi phồng lên để chiếm con tim người đẹp. Chúng ta không nên lấy làm lạ là thỉnh thoảng gặp phải mấy kẻ sanh hùng bên cạnh một đóa hoa biết nói. Theo cái lý đó mà suy ra, kẻ kia không đáng cho chúng ta chú ý!

Người có dáng nữ nhân phụ hoạ:

- Ai muốn sống thì phải ghi nhớ câu đó nằm lòng! Ha ha ha ...

Đại hán to lớn nốc chén rượu kêu ực một tiếng, rồi hậm hực:

- Mẹ kiếp! Ta đã xốn mắt ngay từ lúc vào đây trông thấy hai nam một nữ đó rồi. Chúng là cái quái gì? Hừ ! Hai nam mà đèo một nữ. Nàng ấy chịu đựng nổi hai người à? Hừ ! Hừ ! Đúng là một gia đình tạp nhạp!

Người văn sĩ lại cười vang :

- Sắc dục mà. Chúng đâu có phải là thần là thánh. Huống hồ chi chúng chỉ là bọn rượu thịt.

Cả bọn mỗi người một vài câu, thốt oang oang, cười ha hả. Dĩ nhiên là Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã đều nghe rõ.

Lạ thay Lệ Tuyệt Linh vụt trở nên trầm tĩnh lạ. Thay vì phát tác ngay, chàng ung dung nâng chén rượu, ung dung uống. Rồi cầm đũa, gấp thức ăn, nhai, nuốt như thường. Chàng cũng không hề cau mày.

Thân Xương Ngọc biết rõ khi Lệ Tuyệt Linh trở nên trầm tĩnh như vậy là sự phần uất dâng cao tột đỉnh rồi. Và trong trường hợp đó, không một mãnh lực nào làm tiêu tan được cái sát khí đang bốc bùng bùng nơi chàng.

Nhất định là phải có đổ máu.

Hoàng Quân Nhã vừa then vừa giận, run người lên, đôi đũa nơi tay suýt rơi mấy lượt. Đưa chén rượu lên môi, dùng chén rượu che khuất miệng, Thân Xương Ngọc thấp giọng hỏi:

- Đệ nhất định làm?

Không chút đắn đo, Lệ Tuyệt Linh gật đầu, rồi hỏi lại:

- Còn nhẫn nhịn được nữa sao chứ?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Cũng được ! Đó là tự chúng muốn! Mình tránh ra thì họ lại nhích vào thì đành phải vậy thôi ! Mình đến chân tường rồi, không thể nhẫn được nữa!

Lệ Tuyệt Linh cười khan:

- Có những kẻ chưa thấy quan tài thì vẫn cho là mình trường thọ. Ngu đến thế là cùng !

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Ngay bây giờ ư?

Lệ Tuyệt Linh lại cười:

- Gấp gì, lão ca! Ăn no, uống đã, xong rồi hãy tính. Đệ chỉ sợ không đủ no, rồi chốc nữa ngửi mùi máu thì lại ngán cơm mấy bữa liền thì thật là mất sức. Được lúc nào thì cứ ăn bù lúc đó.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đúng là ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Nào có ân oán gì giữa nhau cho cam. Thế mà chúng lại tìm họa. Thật ta không hiểu nổi cái ngu của con người!

Lệ Tuyệt Linh uống một ngụm rượu, tiếp:

- Đệ cố nhẫn đó chứ! Xong đã đến lúc cuối rồi. Đệ có thể nghe chửi suốt ngày nhưng không chấp nhận cho ai làm nhục đệ!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Không chấp nhận được là phải chĩnh. Ta đồng ý sự giáo huấn đó!

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đương nhiên là phải giáo huấn!

Bên kia, người mặt thụt bật cười quái dị:

- Các vị léo nhéo chi đó? Tranh luận về cái việc đêm nay ai sẽ được phần ngủ chung với người đẹp trước phải không? Hay là tìm hiểu bọn này là những ai, rồi quỳ xuống mà nhận tội?

Người văn sĩ lắc đầu:

- Không có cái việc tranh phần ưu tiên đâu, bởi họ còn bận tâm lo lắng là nhận tội sao cho chúng ta hoan hỉ mà tha thứ kia mà! Lòng dạ đâu mà nghĩ đến chuyện khoái lạc chứ !

Cả bọn cùng cười lên khanh khách.

Ung dung nâng chén rượu uống cạn, ung dung đặt chén xuống, thông thả lau mép, Lệ Tuyệt Linh xô ghế đứng lên. Trước hết chàng nhìn Thân Xương Ngọc điểm một nụ

cười. Sau đó mới quay mình, nhắm nửa mắt quan sát bảy người một lượt, đoạn trầm giọng hỏi:

- Bảy vị nói những lời nham nhở mãi như vậy đã đủ chưa? Các vị hẳn là đã chán cái nhàn nên muốn có một cuộc nhiệt náo chẳng?

Người mặt thụt bật cười hắc hắc:

- Đến bây giờ bé con mới lên tiếng phản đối à?

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh tiếp:

- Nơi đây là một điểm cỏ sơ sài, bọn tại hạ vào nghỉ chân. Các vị cũng vào nghỉ chân. Chúng ta không quen nhau, không thù oán, các vị lại mang bọn tại hạ ra làm đầu đề mà nói năng châm biếm, như thế là có ý tứ gì? Chẳng lẽ các vị ngứa tay ngứa chân đến không chịu nổi ?

Người mặt thụt cao giọng gằn như nạt đùa:

- Nói nhiều quá ! Ta chỉ đáp một câu: Bọn các ngươi là đồ tồi !

Vài kẻ phụ hoạ vang dội.

Lệ Tuyết Linh sờ vào chiếc vỏ đao, từ từ tiếp:

- Có những kẻ chẳng biết chết sống là gì. Rủi thay các vị lại ở trong số đó. Tại hạ thì không có thói quen kiên nhẫn song đối với các vị thì tại hạ cố gắng thử kiên nhẫn một lần xem sao. Thú thật tại hạ đã làm một việc trên sức mình, và giờ đây thì không thể tiếp tục kiên nhẫn nổi nữa...

Người mặt thụt vụt cười ha hả :

- Ai bảo ngươi nhẫn nại ? Trước mặt người đẹp kia thì nên múa máy cho có vẻ anh hùng một chút, biết đâu người sẽ có thể thủ thắng. Nếu người thắng thì người đẹp phải phục lăn, rồi người đòi hỏi gì mà nàng chẳng đáp ứng?

Lệ Tuyết Linh nhếch nụ cười:

- Múa may như thế nào ? Các vị thử đưa ra một phương thức đi !

Người mặt thụt bĩu môi:

- Cho người tự tiện !

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Các vị khiêu khích trước thì các vị cứ chọn phương pháp đi. Hoặc một đối một, hoặc một đối bảy. Bất cứ phương thức nào, tại hạ cũng chấp nhận cả.

Đại hán to lớn nổi giận quát:

- Khoác lác ! Người là cái quái gì mà dám nói là một đối bảy. Cho người biết, một đối một thì người cũng khó mong mà sống sót. Cam đi cho ta nhờ !

Người giống nữ nhân cười hắc hắc:

- Lão thất ơ. Nổi giận làm chi. Những con chó diên đầu còn biết sợ là gì mà người phải la lối cho rất cổ chứ .

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ chờ quyết định của các vị đây. Đừng làm mất thì giờ nữa.

Người giống nữ nhân bĩu môi:

- Người nhất định muốn chết?

Lệ Tuyết Linh bắt đầu bỏ cái giọng lễ độ:

- Nói mãi mà không làm là hèn. Hèn thì cắt đi cho ta đỡ bẩn mắt.

Người giống nữ nhân hét to:

- Người cứ bước ra là tức khắc có người sửa trị người .

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Ta chấp tất cả bảy tên đó. Cứ bước ra hết đi cho ta thu thập một lần.

Người cao lớn bước ra liền:

- Một mình ta cũng đủ đập nát người, cần gì phải có nhiều người.

Người mặt thụt gọi:

- Lão thất, nhường cho ta đi!

Người cao lớn lắc đầu:

- Không được. Ta phải tự tay thu thập hẳn thì mới hả được cái tức đang bốc trong lòng đây.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Ta sẽ cho người hả cái tức vĩnh viễn mà về luôn địa phủ.

Người giống nữ nhân chen vào:

- Ta giành phần giáo huấn hẳn, không ai được tranh với ta.

Người ngũ tuần từ từ đứng lên, quắc đối mắt phần nộ, bắn hung quang sang Lệ Tuyết Linh:

- Tiểu tử. Hôm nay người khó sống là cái chắc. Người có biết bọn ta là những ai chẳng?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Là những ai ? Là cái quái gì thì có quan chi đến ta!

Người ngũ tuần điểm một nụ cười nham hiểm:

- Người đứng là kẻ bệnh không còn thuốc chữa. Chết cũng đáng với cái thói nông cuồng đó!

Đại hán to lớn hét:

- Cứ giết hẳn đi đại sư ca. Nói đông dài với hẳn làm chi nữa.

Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh thốt:

- Ta đã bảo là tất cả bảy súc sanh hãy cùng vào một lượt. Có gan thì vào ngay, không gan thì rút gáp. Đừng léo nhéo nữa, bản tai ta lắm!

Người mặt thụt đá bay một cái bàn, quát:

- Lại đây mà nạp mạng, con chó điên!

Lệ Tuyệt Linh từ từ rút thanh Sanh Tử Kiều ra, từ từ thốt:

- Kẻ nào muốn chết sớm thì cứ bước tới !

Người mặt thụt gầm lên một tiếng, nhún chân tung mình lên không, đảo lộn thân hình, đầu dưới, chân trên, mỗi tay cầm một chiếc Nga My Thích. Tay vung thích chớp, đôi thích nhắm vào Lệ Tuyệt Linh phóng tới.

Tư thế tấn công cũng như chiêu thức cực kỳ quái dị.

Lệ Tuyệt Linh không hề nao núng, chờ đợi đôi thích đến gần, vung Sanh Tử Kiều gạt bắn đôi thích qua một bên. Tay kia rút chiếc vỏ đao ngang qua, đầu vỏ đao đập vào mặt đối phương, chiếc mũi nát nhừ, máu phun ra thành vòi.

Người mặt thụt bị dư lực của thế đao hất rơi ngoài xa mất thước.

Một bóng người bay vút đến nhưng Thân Xương Ngọc đã chờ sẵn. Chiếc búa lao đi, lưỡi búa phốt qua đầu người đó, chém bay vành khăn vấn đầu, lấy luôn một mảng da. Người đó đảo đảo mình, chưa xuất chiêu công đã ngã nhào xuống. Cuộc chiến vừa khai diễn thì đối phương đã thọ thương hai mạng rồi.

Người ngũ tuần biết là gặp phải đại kinh địch, vụt quát to:

- Dừng tay!

Thân Xương Ngọc thu hồi chiếc búa, đưa tay sờ lưỡi, thản nhiên như không có việc gì xảy ra. Lệ Tuyệt Linh tra đao vào vỏ, đầu vỏ chống xuống một chiếc ghế, dựng chuôi đao lên, từ cầm vào đó nhìn đối phương, điểm một nụ cười.

Người ngũ tuần trầm giọng:

- Các người đánh trọng thương người của ta như thế đó thì tính sao với ta đây?

Lệ Tuyệt Linh so vai:

- Tính cái quái gì ? Giết chết cả bọn người còn chưa thành vấn đề, hướng hồ chỉ mới hạ vài mạng.

Người ngũ tuần hét lớn:

- Hay cho lũ cuồng phu ! Các người tên họ là gì? Cung khai đi rồi thọ tội!

Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi biết tên họ bọn này làm chi chứ?

Rồi chàng tiếp:

- Được rồi, người muốn biết thì ta nói cho mà biết, biết để kiếp sau đầu thai lên thì tránh chạm đến bọn ta. Ta là Lệ Tuyết Linh, còn lão hữu của ta là Thân Xương Ngọc đó. Người còn muốn hỏi chi thêm nữa chẳng?

Người ngũ tuần trố mắt kêu lên:

- Lệ Tuyết Linh! Lệ Tuyết Linh!

Y bật cười cuồng dại, tiếp luôn:

- Tấu xảo thay ! Cừu hận chưa thanh toán thì tân cừu lại cấu kết thêm!

Y nghiêng răng, rít lên:

- Hôm nay đúng là các người tự dút đầu vào rọ. Bọn ta tìm các người khắp bốn phương trời. Không ngờ ma xui quỷ khiến cho các người tự dẫn xác đến.

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Người đi tìm bọn ta?

Người ngũ tuần hừ một tiếng:

- Người biết ta là ai chẳng?

Không đợi Lệ Tuyết Linh nói gì, y tiếp luôn:

- Ngũ Tự Tạo, chưởng môn nhân Thập Toàn Phái, ngoại hiệu là Đại Chùy Đầu là ta đây!

Lệ Tuyết Linh ạ lên một tiếng, bật cười khan:

- Thật là lỗi quá! Một đại nhân vật ở trước mắt thế mà vẫn không nhận ra. Trời đất rộng bao la mà sao con đường ta đi lại hẹp quá, ngắn quá, luôn luôn gặp oan gia!

Ngũ Tự Tạo hét to:

- Đừng đắc ý, tiểu tử ! Hôm nay người phải trả món nợ máu cho Thập Toàn Phái.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Giả như có món nợ máu đó thì chẳng phải là ta cố tình vậy. Tại các người cam tâm tình nguyện giúp cho Kim San Khách Mạnh Ngạn thì các người cũng phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận hậu quả chứ. Nào phải lỗi tại ta đâu mà hòng nuôi oán hận. Ta tưởng người nên bỏ qua luôn để khỏi phải trải qua một lần tang thương nữa.

Ngũ Tự Tạo căm hờn:

- Thập Toàn Phái không bao giờ dung thứ cho người về việc cũ, hướng chi người lại gây thêm tân cừ.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Không bỏ qua thì người làm gì được ta ?

Ngũ Tự Tạo quát:

- Rồi người sẽ thấy !

-----o o O o o-----